Mărturisirea ortodoxă în vremea neomarxismului apostat

Într-un sat românesc uitat de lume, aterizează ca din senin un convoi de mașini, nemaiîntâlnite prin împrejurimile acelea. Acestea erau pline cu ajutoare ambalate atent și igienic în folii lucioase cu steluțe pe fond albastru.

Strânși cumințiși curioși, așteptând să primească câte ceva fiecare, câțiva săteni, primarul si învățătoarea puseră ca la armată să iasă din rând un copilaș de 5 ani pentru a recita o poezie în fața binefăcătorilor de abia sosiți.

Și poezia lui începea așa: “Aceasta Țărișoara românească …” Și dintr-o dată reprezentantul convoiului a zis ca și trăznit: “Mai copilașule măi,… europeană măi!” Copilașul s-a oprit puțin, prins în neînțelegere, căci având suflet curat nu prinsese sensul mustrării. După câteva clipe a început din nou: “Această țărișoară românească ….”. La care același agitator pe post de musafir a zis: “ Europeană, mai copilaș, …. ți-am zis!” a strigat din nou oficialitatea, cum strigă aceștia la noi de 30 de ani și din afară și din interiorul țării, reeducativ. Copilașul nu a mai știut cum să reacționeze, și i-a apărut o lacrimă pe obraz timidă dar prezentă, ca mărturie de peste veacuri, că sângele românesc nu moare și știe să plângă, înțelegându-și într-un fel, identitatea de atâtea ori contestată.

În acel moment a avut instinctul de a-și căuta un reper cu privirea, un suport autentic de îmbărbătare, atât de rar întâlnit azi printre noi românii. Așa cum din totdeauna românul și-a căutat un ajutor de rădăcină pentru rezistența de identitate, de neam, credință, și în cele din urmă l-a găsit în doamna învățătoare, care fiind în spatele reprezentatului europei de carton, i-a făcut un semn: “cu curaj înainte!”

Și atunci copilașul a zis: “Această țară românească!!!” dar cu o forță care a dat starea de înmărmurire, de tăcere spontană reprezentantului pregătit să remodeleze atitudinea românismului din fașă. Și astfel a zis poezia până la capăt, nemaifiind întrerupt. Însă tabloul realității actuale se conturează de abia acum: Reprezentantul nervos, a luat ajutoarele, și împreună cu convoiul s-au urcat cu toții în mașini și au plecat. Și în praful drumului rămăsese copilul cu învățătoarea și ceilalți săteni, fără ajutoare, dar țara rămăsese românească. Aceasta se

petrecea în Moldova anilor 90’ într-un sat ca o Românie de mult schimbată.

O asemenea atitudine de îmbărbătare pentru a continua poezia neamului nostru este de fapt strigătul strămoșilor noștri creștini ortodocși, care ne mustră și ne îndeamnă să nu renunțăm la mărturisirea curată, oricât de puțini am fi la număr. Să nu neglijăm busola creștin ortodoxă după care s-a ghidat 2000 de ani acest popor atât de vizat din afară, atât de încercat și totuși atât de mărturisitor.

Toți cei care, în România, au avut grupa de sânge ideologică și ritualică cu cea a lui Saul Bruckner (Silviu Brucan) sau poate chiar și a lui Alexandru Nicolschi cât și cei care s-au alăturat pe bază de invitație la dineul groparilor României postdecembriste și din nou furate, ne-au trasat noi puncte cardinale ale culturii, ale identității și bineînțeles a credinței noastre. De la un consumerism agresiv acceptat imediat de către populația înfometată de libertatea încă nedefinită și dezintegrarea industriei antedecembriste și apoi sub egida tranziției lor asupra noastră, s-a ajuns azi la trădarea credinței strămoșești prin practicarea conștientă și de multe ori inconștientă a unui sincretism religios, scos din tabla lor de șah.

Taxarea aerului respirat, acum, prin purtarea măștii chirurgicale atât de nocive sănătății, pe motiv de pandemie fabricată pe plan mondial, este începutul jugului pus pe umerii acestui popor ținut în antecamera istoriei de atâta timp de către cozile de topor din vârf, din tată în fiu.

Dacă în prezent, punem la socoteală și așteptarea cu nerăbdare a vaccinului-paravan “minune” de către poporul gata atrofiat, vaccin obsesiv promovat în media plătită cu bani grei la ordin, ca fiind singura noastră scăpare și revenire la normalitatea socio-economică promisă, putem vorbi despre un cumul de erezii chiar. El se potrivește mănușă cu dorința omului lor nou de a face orice compromis lumesc și sufletesc pentru a trata trupul amenințat de acest virus fluturat, pentru a nu renunța la tot ce oferă viața pe pământ, confortul societății de azi. Dorința de autosalvare fără de Dumnezeu cu scopul continuării unei vieți pământești pline de avantaje materiale, se traduce prin negarea lucrării lui Dumnezeu în viața omului, și închinarea la un nou idol “salvator”, nanotehnologia, smart society, susținerea hiliasmului condamnat deja la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, 325.

Fără doar și poate, comunismul a fost esențial în agenda ridicolilor purtători de șorțulețe. Acești măcelari de suflete, cu mănuși albe aparent nepătate au ținut

popoarele în mod special ortodoxe, în bezna sărăciei și sub placa de beton ateistă, specifică comunismului. Ca mai apoi, în schimbul unei vieți pline de desfătare și liberă circulație de tot felul să condiționeze prețul acestei libertăți fabricate în ungherul sufletelor lor întunecate, prin acceptarea de către popor a unor "soluții" cum ar fi vaccinarea, sincretismul religios, închisoarea mondială etc, dorite și construite de ei sub ochii noștri.

Vedem sub ochii noștri acest asalt obraznic al stăpânitorilor lumii asupra acestui "cârmuitor al trupului", sufletul, după cum îl numește Sfântul Talasie Libianul.[1]

În trecut țăranul român înfrunta istoria, el era oarecum desprins de realitatea orizontală, ce contura toată materia. El boicota, așadar, vremurile. Era în perfectă relație pe verticală, cu veșnicia. Avea timp, după cum semnala și Octavian Paler ca îndemn mustrător pentru prezent, avea timp să privească pe scara vieții, se raporta autocritic. Privea în jos la picioarele goale ce umblau prin glod întristându-se, și uita imediat greutatea vieții odată ce privea Cerul. Nu avea studii, nu mergea să caute diplome de teologie pe la protestanți și neo-protestanți în facultățile lor din Germania, de exemplu, pentru a-și înțelege condiția umană în care trăia.

La poarta unei Mânăstiri stăteau odată câțiva ologi cerșind. Într-o zi la Mânăstire sunt aduse Sfinte Moaște din Muntele Athos. Multă lume se îmbulzea pentru a se închina. Fură întrebați și acei ologi de la intrare. Voi de ce nu vă așezați la rând pentru a primi poate vindecare? Noi nu vrem asta. Păi dacă ne vindecăm, noi cum mai cerșim?…. a răspuns unul dintre ei, lăsând capul în jos. Să mărturisești împotriva lui Dumnezeu ca ierarh, îmbrățișând acest cal troian numit ecumenism, este egal cu negarea vindecării de patimi în fața unor Sfinte Moaște așezate chiar în fața ta!

Se vede de la depărtare că frica i-a pătruns pe reprezentanții BOR de atâta timp, încât refuzul de a lua contact cu Adevărul tămăduitor și până la urmă mucenicesc, a devenit pentru ei chiar firesc. Pseudoierarhii din cadrul BOR acceptă să își păstreze infirmitatea sufletească, în loc să fugă la picioarele Maicii Domnului pentru ajutor și întărire. Acest fapt trist și periculos s-a propagat în timp și asupra multora, așezați ierarhic sub ei. "Cea mai cumplită persecuție împotriva Bisericii este nevrednicia propriilor ei slujitori" spunea părintele Benedict Ghiuș.[2]

În perioada când s-a născut Hristos, Mântuitorul nostru, vremurile erau de o

cruzime dusă la apogeu. La putere atunci se aflau doi păgâni criminali, Octavian Augustus și Irod. Totuși în acea perioadă sângeroasă când mulți copii au fost asasinați din ordinul lui Irod, s-a născut Lumina lumii, s-a întrupat Însuși Dumnezeu pentru a arăta Cine este, Cel ce este[3]. Tot așa acum ne aflăm în perioada cea mai perfidă a istoriei, observată ca o decadență a timpului atât de mare încât până și secunda a început să fie mai scurtă. Secunda refuză să mai participe pe de-a-ntregul la formarea timpului! Și aceasta ar trebui să ne dea de gândit. Totuși Sfinții Părinți de-a lungul secolelor ne încredințează, umbriți de Duhul Sfânt, că oamenii vremurilor din urmă vor fi mai mari decât primii mucenici, pentru că se vor confrunta direct cu antihrist, bineînțeles cu ajutorul neîncetat a lui Dumnezeu.

În afara cetății Ierusalimului condus de către Imperiul Roman, se afla Crucea și Domnul nostru Iisus Hristos urcat pe ea. Ca pe o masă întinsă, Cetatea cucerită ocupa aproape toată suprafața, iar într-un pătrățel mic din afara orașului se afla locul Crucii cu Maica Domnului în genunchi plângând. Cât de mult îi păsa unui imperiu coloniator atât de mare de acel pătrățel, atât de mult îi pasă și azi cetății organismelor internaționale satanice, masonice de la Bruxelles și nu numai de locul mic al sufletului omenesc ortodox, unde se poate ascunde în taină întreaga Împărăție a lui Dumnezeu.

Acești acumiști de serviciu îmbrăcați la costum cu serviete albastre și steluțe în piept, acești înaintemergători ai antihristului, pătrund de 30 de ani în casele românilor cu oferta imaginii artificiale. Cuvântul ziditor așternut pe hârtie este înlocuit de atâta timp, de atacul lor informațional anticreștin și globalist. Pachetul promoțional de accesare a osândirii de dinainte de osândire este ultima găselniță pe piața opţiunilor umane. Nimeni nu cercetează, dar toată lumea se așează cuminte la coadă să cumpere ce este la ofertă.

În mass media deja s-a creat de mult timp un soi de rușine că ești creștin ortodox. Hristos este, în diferite forme banalizat, batjocorit la TV în sfera divertismentului în mod special. Vom ajunge să fim taxați că suntem ai lui Hristos, va deveni penal să fi ortodox.” Întotdeauna în pomul cu fructe se aruncă cu pietre.” spunea George Vraca.

Libertatea este dată doar de Dumnezeu, restul sunt închipuiri omenești. Noi nu mai avem suveranitate ca stat, nu mai avem granițe, noi acum existăm doar ca persoane. Forța personală îndreptată către Dumnezeu este de neînvins și

lucrătorii întunericului cu chip de om știu asta. Oricât de mult te străduiești să îngropi Sfinte Moaște ale Sfinților Închisorilor de exemplu, aceștia au fost și sunt persoane, căci existența unei persoane implică relația cu Dumnezeu, rădăcina în creația Lui. Așadar Sfinții continuă să existe în sufletul celor care i-au cunoscut, sau în acelora care îi pomenesc la rugăciune și cred în mijlocirea lor sfântă. Există un liant peste vremuri între ei și noi păcătoșii, Duhul Sfânt, la ei ajuns lucrător deja, iar la noi încă în faza de apropiere.

Vechii greci spuneau că tiranul nu poate conduce eficace și după bunul plac o cetate de îndrăgostiți. Dragostea sinceră dintre două persoane este indestructibilă și este pasibilă de sacrificiu. Și atunci politicoșii Europei decăzute de azi au investit prin mass media în direcția sexualizării individului, ca acest lanț de dragoste să poată fi nelucrător. Profesorul de filozofie Gheorghe Ceaușu, care se pare că niciodată nu a fost de acord cu titulatura de "tovarăș", spunea că de acum nu se va mai naște un nou român, ci se va fabrica.

Adevărul nu poate fi păstrat în taina omului, decât dacă este mărturisit! Un adevăr afectat de prezența amenințătoare a unei erezii, nu poate fi păstrat decât prin actul de mărturisire. Iubirea nemărginită a Sfintei Treimi există înainte de veci. Ea este mărturisită între cele Trei Ipostasuri reciproc de la Unul la Altul. Fiecare Ipostat iubește că există iubire între celelalte două Ipostasuri. Sfinții Părinți, oamenii îndumnezeiți nu puteau păstra lucrarea Duhului Sfânt în taina lor, ei simțeau bucuria de a împărtăși această experiență a energiei necreate, celor care încă nu trăiseră astfel. O floare deosebit de frumoasă, nu este îndeajuns de frumoasă dacă nu este și observată, ea nu poate rămâne în umbră, căci altfel riscă să nu participe la spectacolul naturii, ascunzând semnătura autorului de sus, Creatorul a toate. Imaginea lor artificială trimite în carantină sufletul nostru debusolat, pe când Cuvântul îndrumă, înrădăcinează , eliberează puterile sufletești.

Stăm cu ochii pe marile puteri, ca să înțelegem dacă vom avea ce mânca și mâine. Nu ne uităm în sus, spre Hristos, pentru că avem căutarea în aproape, ne este frică de noi, de natura noastră. Nu ne mai cunoaștem. Prin cutiile lor de sticlă ne-au scos din istorie, nu mai știm cine suntem, în timp ce pământul pe care călcăm este plin de Sfinte Moaște nedescoperite încă. Noi știm ce suntem, dar cine suntem ne învață ei de atâta timp…. Turma mică din cetate știe însă, dar este mereu stigmatizată de acumiștii noștri și ai lor, vânătorii de palpabil si confort.

Așa cum frumos apreciază Părintele Profesor Theodoros Zisis, făcând referire la versetul 17 capitolul 13 din Epistola către evrei a Sfântului Apostol Pavel, este mântuitor să ne supunem conducătorilor noștri din Biserică și să îi ascultăm, atâta timp cât știm ce ascultare și supunere au ei față de Dumnezeu și dreapta Credință, căci ei vor fi responsabili pentru sufletele noastre supuse.[4] Se pune însă problema în ce fel trebuie să fie acești conducători de suflete, acești răspunzători. Dacă vom asculta orbește de aceia care îndreptățesc panerezia ecumenismului, care nu propovăduiesc adevărul Evangheliei Iubirii etalând o viață imorală și secularizată, oare nu ne vom asemăna cu îngerii care ascultând ierarhic (<<episcopocentric>>) de cuvintele și îndemnurile lui Lucifer în Rai, au căzut odată cu el în întunericul cel din afară? Oare nu vom fi la fel de ingnoranți precum aceiași îngeri care au nesocotit consultarea cu Creatorul, neverificând astfel starea de sănătate a credinței luciferiene de dinainte de gonirea din Rai? „Lăsaţii pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; şi dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.”[5]

Acum turma mică e vizată. Căci de aici se poate renaște credința în popor. Pentru aceasta se tot pregătesc ei cu legi și fără legi să reducă la tăcere, să pună măcar în ascuns, gurile care spun adevărul, care pot trezi conștiințe, și pot hrăni suflete ținute la perfuziile lor tehnologizate. “Persecuția sau escamotarea unui cetățean rentează pentru putere, numai dacă rămâne necunoscut…”[6]

Un grup de oameni fără nici o ancorare istorică, au preluat conducerea lumii pe pământ prin artificii perisabile, inoculând mesajul lor luciferic. “Lumea ascultă alte evanghelii și alți profeți”[7], au dat drepturi pentru asemenea manifestări marginale, primindu-le apoi în centru ca pe vițelul de aur. Cel mai demn aspect de urmărit din istorie este existența Bisericii lui Hristos. Cine nu își asumă așezarea în istorie a propriei persoane, nu își asumă nici evenimentele adevărate din ea. Facerea lumii, Proorocii Vechiului Testament, Întruparea, Propovăduirea, Răstignirea, Moartea și Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți, Părinții îndumnezeiți din Noul Testament, toate acestea vorbesc despre Revelația lui Dumnezeu în istorie pentru om.

Gheorghe Ispirescu i-a povestit fiului său Petre Ispirescu despre Prâslea cel voinic, care avea sarcina de a păzi merele de aur. Însă pentru a nu adormi de tot, își proptea niște țepușe în bărbie. Astfel se asigura că nu vor fi furate. Iată aceste țepușe sunt pentru noi, astăzi, trezvia în mărturisire ortodoxă, în fața tăvălugului satanic, ca să nu ne fie și nouă furată puterea de opțiune.

Dumnezeu în perioade de criză, își cheamă oamenii! Din marea lui iubire, Dumnezeu în perioadele grele ale Bisericii, și-a chemat oamenii să apere Cetatea sufletului omenesc. Cu atât mai mult acum când vremurile se îngustează, și nenumitul a primit din cauza căderii umane, mai multe drepturi asupra noastră, Dumnezeu v-a ridica Sfinți potriviți acestor vremuri din urmă. Corabia Bisericii își continuă drumul spre Ierusalimul cel de sus.

Adăpostirea în istoria Revelației divine ne scoate din istoria lor rescrisă. Lupta pentru mântuire prin mărturisirea Adevărului Hristos prin îngrădire de la abaterile de credință deja impuse și acceptate aproape pleromic, ne plasează în arena patimilor noastre. Mila Domnului ne va ține în Corabie, chiar dacă valurile par a fi mai înalte.

Cu noi este Dumnezeu!

Valentin Bucur

8.02.2021

[1] *Filocalia, vol. 4* (Sibiu: Editura Tipografia, 1948).

[2] *https://www.fericiticeiprigoniti.net/*, f.a.

[3] *Biblia sau Sfînta Scriptură*, (Iesirea A doua carte a lui Moise Cap3,14).

[4] *Biblia sau Sfînta Scriptură* (Evrei 13,17) – " *Ascultați pe mai-marii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seama, ca să facă aceasta cu bucurie și nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.*"

[5] *Biblia sau Sfînta Scriptură* (Matei 15,14).

[6] *Citatul apartine scriitorului Paul Goma*.

[7] Paul Evdokimov, *Iubirea nebuna a lui Dumnezeu*, pag 165.